

Komisija za nagrade in priznanja pri DSKP v sestavi Tina Mahkota, Nives Vidrih, Majda Kne, dr. Primož Vitez in dr. Nada Grošelj, predsednica komisije, je izmed predlogov, ki so prispeli na razpis za **Sovretovo nagrado 2016**, izbrala prejemnico nagrade –

prevajalko Lijano Dejak za prevod romana Jevgenija Vodolazkina *Laurus* (Cankarjeva založba, 2015).

V ožji izbor za **Sovretovo nagrado** sta se poleg nagrajenke uvrstila še:

- **Darko Čuden** za prevod: Maria Parr, *Tonja iz Hudega brega* (*Tonje Glimmerdal*; Mladinska knjiga, 2014), in za celotni opus prevodov iz skandinavskih jezikov v letih 2014–16

in

- **Marjanca Mihelič** za prevod: László Krasznahorkai, *Vojna in vojna* (*Háború es háború*; Cankarjeva založba, 2015).

Utemeljitev:

Lijano Dejak, po izobrazbi profesorico ruskega in angleškega jezika s književnostjo, že vsaj petnajst let poznamo kot plodovito in nadarjeno prevajalko literarnih in literarnoteoretičnih (zlasti etnološko in folkloristično obarvanih) del, ki so jih ustvarili pretežno sodobni ali vsaj novejši ruski avtorji. Že zgolj izbor iz njene bibliografije obsega nad 30 prevodov knjižnega formata, med njimi pa najdemo zveneča imena, kakršna so Mihail Bulgakov, Vladimir Sorokin, Varlam Šalamov ali folklorista Aleksander Afanasjev in Vladimir Propp. Konec leta 2015 se jim je pridružil še Jevgenij Vodolazkin, avtor romana *Laurus*, za prevod katerega Dejakova letos prejme Sovretovo nagrado.

Vodolazkin, ki ni samo leposlovni pisatelj, ampak tudi strokovnjak za staro rusko kulturo, prinaša v *Laurusu* zgodbo ruskega zdravilca. Pripoved, navdihnena s hagiografsko zvrstjo, premočrtno sledi junakovi usodi in osebnostnemu zorenju, prehajanju v duhovni svet, vendar vsebuje tudi fantastične prvine. Časovno seže vse od srednjega veka do sedanjosti, ta časovna variabilnost in izmuzljivost pa še podčrtata pomen nadčasnega bratstva in ljubezni, ki edina lahko premagata smrt. Kakor bi pričakovali od hagiografsko obarvanega besedila, je pripoved jasna, prečiščena, žlahtna, poseben prevajalski izziv pa prinašajo neredki stavki v stari cerkveni slovanščini in nekoliko prilagojeni srednjeveški ruščini, ki se prepletajo s prevladujočo knjižno ruščino. Prevajalski oreh, kako prenesti staro cerkveno slovanščino z vsemi miselnimi povezavami, ki jih ta prinaša s sabo, je Dejakova reševala s »trubarjevsko« slovenščino. S to posrečeno izbiro je poustvarila vtis arhaičnosti in posvečenosti, obenem pa si naložila zahtevno delo, saj je morala sistematično raziskati slovenska protestantska besedila in si izdelati slovarček. Rezultat je besedilo, ki je svetlo v svoji preprostosti in obenem žlahtno

patinirano. Za ta dosežek (in še za katerega iz svoje prevajalske kariere) si Lijana Dejak po mnenju komisije za nagrade in priznanja pri DSKP zasluži Sovretovo nagrado, ki jo Društvo slovenskih književnih prevajalcev podeljuje za posebno uspele prevode leposlovnih besedil iz tujih jezikov v slovenščino.